

Sygn. akt II CSK 313/15

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa J. K.

przeciwko W. J.

o ochronę dóbr osobistych i zadośćuczynienie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 grudnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego

z dnia 12 listopada 2014 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie pozwany wniósł skargę kasacyjną, a dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołał się przede wszystkim na oczywistą zasadność skargi. Ma ona wynikać z naruszenia prawa materialnego i procesowego powodującego wydanie orzeczenia sprzecznego z poczuciem sprawiedliwości, a co polega na przyznaniu prymatu ochronie dóbr osobistych funkcjonariusza państwowego wobec wolności uzasadnionej krytyki jego działań, a ponadto na ograniczaniu powoływaniu dowodów przez pozwanego. Zarzut w tym zakresie jest niczym więcej niż polemiką z zaskarżonym wyrokiem i mógłby wyłącznie służyć do uzasadnienia podstaw kasacyjnych, nie dowodzi on natomiast oczywistej zasadności skargi. Co więcej, w odniesieniu do wielu kwestii jest w ogóle niedopuszczalny, ponieważ dotyczy postępowania przed Sądem I instancji oraz kwestii ustalenia faktów i oceny dowodów, co, z woli ustawodawcy, wymyka się ocenie w postępowaniu kasacyjnym. Ponadto, dla uzasadnienia swojego wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący powołuje się na występowanie na jej tle istotnego zagadnienia prawnego. Jego uzasadnienie odnosi jednak do stanu konkretnej sprawy, gdy tymczasem, zgodnie z niebudzącym wątpliwości poglądem, takie zagadnienie musi mieć poważny i abstrakcyjny charakter, aby uzasadniało potrzebę zajęcia się nim przez Sąd Najwyższy.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.